

пжть, между узрѣли полета, и далечъ въ дъното, синкаво-стѣклени планински върхове. До моста, въ стѣнката на парапета, единъ слѣпъ старецъ, закърпенъ, но чистичкъ, съ кротко лице и ожулено калпаче, седѣше приведенъ и мълчаливъ, съ пѣхнати въ пояса ржце. Една дървена паничка бѣ сложена предъ него. Дребенъ, сивъ, неподвиженъ — той самъ приличаше на камѣкъ, на частица отъ земята, върху която бѣ седналъ. Наближихъ и погледнахъ въ паничката. Старецѣтъ чу стѣпките, но не помръдна, нито се обади. Вътре въ паничката имаше само две никелови монети по десетъ стотинки. Какво можеше да събере той на тоя пжть, по който никой не минаваше?

Спрѣхъ за минута и пустнахъ нѣщо въ паничката. Безъ да прибере паритъ, старецѣтъ тихо продума: „Богъ на тебе!“

„Богъ на тебе!“

Такава благословия не бѣхъ чувалъ до тогазъ. Имаше нѣщо въ тия думи,